

A Real Case Against the Jews
One of Them Points Out the Full Depth of Their Guilt
written by Marcus Eli Ravage
published in The Century Magazine
January 1928, Volume 115, Number 3, pages 346-350

Eessõna venekeelsele tõlkele, A. P. Stolešnikov

Marcus Eli (Iljitš) Ravage oli Rotschildi perekonna isiklik biograaf. Tundub, et Ravage seoses 1917 aasta riigipöördega Venemaal, Euroopa keeltesse tõlgitud „Protokollide“ ja Henry Fordi neljakõitelise dokumentaariumi „Rahvusvaheline mittegoi“ ilmumisega ei pidanud vastu ja esines alltoodud artikliga (1928. a.)

Loomulikult pingutab ta veidi üle, teisiti nad ei saa; tegelikke tagamaid ta samuti ei avalda. Siiski juhib ta tähelepanu peamisele pettusele, mis on nii suur, et seda keegi ei märka nagu kääbus ei näe hiiglast, vaid ainult tema saabast. Pidades silmas asjaolu, et see artikkel pole ilmunud peavoolumeedias ega leidnud trükikõlbulikkust hilisematel aastatel, võib arvata, et mittegoid võivad mõnikord isegi osalist tõtt rääkida.

Esimene osa

Meie tegelik süü

Kahtlemata te ei salli meid. Ärge tulge seletama, et ei salli. Ärgem raisakem aega vastastikustele õigustustustele. Te teate, et vihkate, ja mina tean samuti; me mõistame teineteist. Vältimatult on Teie lähimate sõprade seas meis hõimlasi. Tean, et te ei pea mind nendesuguseks, sest ma pisut erinen nendest. See eristamine muidugi ei muuda minu suhtumist teisse. See selleks. Te ei salli agressiivseid, esilepürgivaid, kõikjale imbuvaid mittegoisid, kes meenutavad teile teie nendetaolisi hõimlasi. Me mõistame teineteist ja ma ei solvu. Issand õnnistas mu hinge ja ma ei süüdista kedagi selle eest, et keegi seal kusagil kedagi ei salli. Rohkem pakub mulle huvi asjaolu, et te ei mõista tegelikke tagamaid. Käite nagu kass ümber palava pudru, otsite õigustusi. Asi pole uus. Juba viisteist aastasada suplete selles hämas. Teie lapsikut lalinat jälgides võib arvata, et te ei tunne ennastki. Vihkate meid. See on emotsioon,

aga tegelikke süüdistusi teil pole. On vaid mingid kahtlustused. Pakute järjest uusi, mis naeruväärselt põrmustavad eelmisi.

Hiljuti räägiti, et oleme ahnitsejad ja spekulandid. Praegu kuulen, et kogu kunstimaailm ja muud esinduslikud ametikohad on täidetud mittegoidega. Te arvate, et me oleme enesessesulgunud, eksklusiivsed ja mitteassimileeruvad, sest me ei abiellu teiega; peitupugejad, ärgitajad; trügime kõikjal etteotsa ja kujutame endist ohtu kogu teie eksistentsile.

Meie elatustase võib olla nii madal, et elame getodes; ja nii kõrge, et tõrjume teid välja teie eliitrajonidest. Väldime armeeteenistust, sest oleme loomult patsifistid, samas oleme kõigi sõdade algatajad ja peamised kasusaajad. Oleme kapitalismi rajajad, ühtaegu ka tema hauakaevajad; samas äkitsi peamised kommunismi propageerijad. Pole kahtlust, et ajalugu ei tunne mitmekülgsemat rahvast! Ja veel: me oleme nii nüripäised, et ei tunnista kristlust, pealegi me mõrvasime tema asutaja.

Aga ma pean teile ütleva: olete enesepettuse teel. Te kas ei mõista iseennastki või keeldute tunnistamast päevselgeid fakte. Te vihkate mittegoisid mitte selle eest, et nad Kristuse risti löid, vaid selle eest, et nad tema tekitasid. Teie tegelik kähmlus meiega käib mitte seepärast, et me kristlust väldime, vaid seetõttu, et me selle teile pähe määrisime! Teie segased ja vastuolulised süüdistused on kaugel tegelikkusest. Te süüdistate, et meie korraldasime revolutsiooni Venemaal. Olgu, aga mis siis? Võrreldes sellega, mida tegi mittegoi Tarsosel „püha“ Paulus (Saulus) Rooma riigis, on vene revolutsioon tühine tänavakaklus. Te olete nõrдинud mittegoide domineerimise üle teie teatrilavadel ja kinopiltides. Väga hea. Aga mida arvata sellest, et meie kontrolli all on ka kõik teie pühakojad, koolid, teie seadused, teie valitsused ja kogu teie mõistetesüsteem?

Mingi käpard annab Venemaal trükki raamatu, mida nimetab „Vanatarkurite protokollideks“, millest nähtub, et meie korraldasime Esimese maailmasõja. Te usute seda? Olgu pealegi. Oleme valmis alla kirjutama igale protokollile, rahunege maha, asi on õige. Aga mida te hakkate peale selle teadmiega, et meie oleme kõigi vandenõude algpõhjus? Teil ei jätku mehisust, et meid selles süüdistada, veelgi vähem, et süüdi mõista, vaatamata sellele, et teil on olemas meie kuritegude täielik loetelu.

•

•

•

Kui te juba ilmutasite tõsist huvi mittegoide vandenõude vastu, tahaksin juhtida teie tähelepanu ühele neist, mis on tõepoolest kõneväärne. Milleks raisata sõnu süüdistamiseks meie pankureid, ajalehemagnaate ja kinooligarhe ühiskondliku arvamuse vormimisel, kui samas te võiksite meid süüdistada kogu teie tsivilisatsiooni valitsemises mittegoilise Evangeeliumi abil?

Te ei tea meie süü täielikku ulatust. Me imbume kõikjale; me tekitame kõikjal konflikte; ja alati lahkume lahinguväljalt rikkaliku saagiga. Me keerame kõik peapeale. Me võtsime teie maailmavaate, ideed ja eesmärgid ning moonutasime need tundmatuseni. Me oleme mitte ainult Esimese maailmasõja, vaid kõigi teie sõdade algatajad; mitte ainult Oktoobrirevolutsiooni, vaid kõigi teie revolutsioonide käivitajad. Meie põhjustatud on kõik lahkkelid, tülid, rahutused ja depressioonid teie isiklikes ja ühiskondlikes suhetes. Me tegeleme sellega siamaani, ja kes ütleb, kui kaua veel?

Heitke pilk aega paar tuhat aastat tagasi ja vaadake, mis on juhtunud. Te elasite süütus, puhtas, looduslähedases ühiskonnas. Kummardasite metsade, õhuruumi ja vetevalla jumalaid. Ei häbenenud inimkeha alastust. Lahinguväljade taplused viisid teid ekstaasi. Võitlus oli teie olemasolu vältimatuks vajaduseks. Künkanõlvadel ja orutasandikel elades lõite te teaduse ja filosoofia alused. Teil oli tervemõistuslik ja viljakas kultuur, mida ei tumestanud inimõiguste ega ühiskondlike vastuolude probleemid. Kes teab, kuhu oleksite välja jõudnud, kui polnuks meid.

Aga meie ei lasknud teil olla. Me haarasime teid oma karusesse haardesse ja põrmustasime kõik teie saavutused, pöörasime teie ajaloo tagasikäigule. Me vallutasime teid põhjalikumalt kui mistahes teie impeerium on vallutanud Aasiat või Aafrikat. Me ei kasutanud selleks vapustusi, armeed, relvi, verevalamist ega toorest jõudu. Me tarvitasime ainult oma vaimuülevust, meie ideesid ja meie propagandamasinat.

Me tegime teid tööriistaks, mis teadmatult ja vabatahtlikult kannab meie missiooni edasi barbaarsetele hõimudele ja veel sündimata põlvkondadele. Eneselegi teadmata on teist saanud agendid, kes levitavad meie kultuuri ja rahvuslikke tavasid kõikjal maailmas. Meie rahva ühiselureeglid on saanud kõigi teie moraalikoodeksite, konstitutsioonide ja seadusandluste aluseks. Meie legendid ja müüdid said tõsiasjadeks, mida te leelotate oma titadele. Teie raamatud ja laulikud on täidetud meie kirjameeste mõtetega. Meie püha maa ajaloost on saanud vältimatu kaasosa teie oma ajaloole. Meie kuningad,

riigitegelased, vägilased ja prohvetid on saanud ka teie omadeks. Meie iidsest tibatillukesest maast on saanud ka teie Töötatud Maa! Meie mütolooogia on teile pühaks Piibliks! Kuni selleni välja, et teil ei tunnistata haritud inimeseks sellist, kes pole kursis meie rahva kultuuripärandiga. Meie kaluritest ja käsitöölised on saanud teie pühakud ja vaimsed õpetajad; te koogutate piltide ees pühakodades, mis kõik kannavad nende nimesid.

Teie „jumalaema“ on meie soost naine. Teie uskumuste keskne kuju on meie mässaja. Me hävitasime teie senised jumalad ja asendasime need meie pärimuse jumalaga. Mitte ükski vallutussõda kogu maailmas pole võrreldav sellega, kuidas meie teid alistasime. Kuidas see meil õnnestus? Võiks öelda, et peaaegu juhuslikult. Kaks tuhat aastat tagasi kaugel Palestiinas sattus meie religioon hävingu ja materialismi küüsi. Saalomoni templi vallutasid rahavahetajad-liigkasuvõtjad. Kõlbeliselt laostunud rabid lüpsid rahvast ja rasvusid. Järsku ilmus patrioot-idealist, kes rändas mööda maad ja kutsus rahvast üles usureformatsioonile. Tal polnud mõtteski rajada oma kirikut, vaid ainult värskendada kehtivat usundit. Ta süüdistas rabisid ja kihutas pankurid pühakojast välja. Valitsev oligarhia loomulikult koristas ta ära.

Tema järgijad, enamasti orjad, talupojad ja vaesed käsitöölised, ühesõnaga proletariaat, pöördusid maailmast ära ja rajasid omad patsifistide kommuunid, kus kuulutati vägivaldsusetut elu ja mälestati hukatud juhti. See oli vaid ühe uue sektikese tekkimine hulga samataoliste sekka; neil polnud ei mõjujõudu ega suurearvulist järgijaskonda.

Olukord muutus alles pärast Jeruusalemma purustamist roomlaste poolt. Keegi Paulus (Saulus) ilmus lagedale huvitava projektiga, kuidas hävitada Rooma riik tema peamise alustala – võitlusvõimelise armee – kahjutustamise teel kristliku mittevägivaldsuse doktriini abil. Paulusest, kes varem oli kristlaste peamine tagakiusaja Saulus, sai sai ühtäkki apostel ja kristluse esikuulutaja. Tema propagandaprojekt osutus niivõrd edukaks, et neli aastasajat hiljem oli Rooma maailmaimpeeriumist järele jäänud vaid hunnik varemeid ning Siioni seadusest oli saanud ametlik religioon. See oli alles meie maailmavallutuse algus.

Sellest alates on teie ajalugu ainult teie senise paganliku maailmavaate allutamine meie mittegoilisele maailmanägemusele. Pooled teie suurtest ja väikestest sõdadest peeti vaid selleks, et tõestada meie õpetuse ühe või teise nüansi ülimuslikkust. Kui te tahtsite meist vabaneda ja naasta paganlike

traditsioonide juurde, relvastasime ma evangeeliumiga Lutheri, kes tiris teid tagasi meie õpetuse ikke alla. Võtke kasvõi kolm uuema aja suuremat revolutsiooni: inglise, prantsuse ja vene: kas need polnud meie ideede triumf ühiskondlikus, poliitilises ja majanduslikus vallas?

• • •

Aga lõppu sellele pole näha. Me valitseme teid siiani. Teie kirik on lõhestunud fundamentalistideks ja modernistideks, äraseletatult meie õpetuse järgijateks ja eemalehiilijateks. [- - -] Ikka ja jälle avalduvad meie ideed teie kõikvõimalikes keeluseadustes, samal ajal kui te nurisete meie ülemvõimu pärast kinoekraanidel.

Kas pole sellest küllalt, et meid vihata? Meie peatasime teie arengu. Me surusime teile peale usundi, mida te ei mõista, sest see on vastuolus teie senise loomuliku vaimsusega – see viib teid haiguslikku seisundisse, milles te ei suuda meie ideoloogiat ei mõista ega ka eirata, te olete isiksuse lõhenemise, skisofreenia seisundis.

Loomulikult pole teist iialgi saanud täielisi kristlasi, sest sisimas olete jäänud paganaiks. Te armastate loodust, kaitsetaplust ja alasti inimkeha. Teie südametunnistus pole siiani mandunud meie tasemeni. Aga me lõhestasime teie hinge, ähmastasime emotsioonid, paralüseerisime tahte. Keset lahingumõllu te langete põlvili ja palvetate selle poole, kes käskis teil teise põse ette keerata; mitte vastata vägivallale vägivallaga; kes ütles, et rahutoojad on õndsad. Äriasjades segab teid kiriku õpetus mitte muretseda homse päeva pärast; et vaesus on õnnistuseks ja et kõik inimesed on Issandas võrdsed. Hetkel, kui teie loomuldane sisesund kutsub teid otsustama õigesti, sekkub meie mittegoiline mõtteviis. Me pole suutnud teist teha täielisi kristlasi, aga me võtsime teilt ära võimaluse tunda rõõmu ja rahuldust teie senisest loomulikust religioonist. Seega miks te peaksite meid sallima? Meie teie asemel vihkaksime; kogu südamest ja veelgi tugevamini. Meil pole vajadust rääkida teile kõike, kuidas ja mispärast. Milleks solvata miljoneid mittegoidest väikepoodnikke juttudega marksismist kui mittegoide rajatud filosoofiast. Miks seada endid naerualuseks miljonite mittegoidest väikeametnike silmis, jutustades neile rahvusvahelisest kapitalismist kui mittegoide monopolist? Ei, räägime asjast, sellest meie poolt kokkukeeratud mittesöödavast kristlik-paganlikust vinegretist, mida kutsutakse

tsivilisatsiooniks. Teie asemel me naelutaksime meid kiiresti seinale külge - kõiges on süüdi meie „piibel“ ja meie „prohvetid“.

The Jew: Commissary to the Gentiles

The First to See the Possibilities of War by Propaganda

written by Marcus Eli Ravage

published in The Century Magazine

February 1928, Volume 115, Number 4, pages 476-483

Teine osa.

Meie mees paganamaal: Impeeriumi hävitamine propagandaga

Teid, kristlasi, paneb nurisema ja muretsema meie mõju teie tsivilisatsioonile (mis pealegi pole teie). Te räägite, et me oleme kosmopoliidid; kõikjale imbuv vähemus teie hulgas, kelle tavad, huvid ja püüdlused erinevad teie omadest. Et selline asjade seis ohustab teie normaalset arengut, eksitab teie impulsse ja laostab tulevikupüüdlused. Aga ma ei suuda kuidagi mõista, milles on siin hädaoht? Teid on ju alati juhtinud vähemus. Pole oluline, mis päritoluga on see vähemus, mis teid kamandab. Meie mõjutame teid niikuinii, ja veel sellisel määral, et te ei suuda seda endile ettegi kujutada. Meid paneb hämmastuma, heldima ja lõpuks tüdinema teie tolatants nn „antisemitismi“ ümber. Te käite ringi ja sosistate omavahel meie kõikjaleulatuvast „karvasest käest“. Me tõmbume hirmunult küüru, sest teame väga hästi, millise ravimatu haava me teile tekitasime lajatades teile peale oma usu ja traditsioonid, mis teile kuidagiviisi ei sobi. Me hakkame värisema paljalt mõttest, et ühel imekenal päeval te äkki virgute ning taipate, et teie religioon, haridus, (meditsiin), moraal; teie sotsiaalsed, juriidilised, (majanduslikud) ja valitsusinstituutsioonid on alustaladeni meie omad! Ent seejärel te hakkate sildistama üksikisikuid: mõnda mittegoide pankurit või ebagoist teatriomanikku, mille peale meie hirm asendub hetkeliselt naerurõkatusega. Me näeme kergendustundega, et goid pole iial võimelised läbi nägema meie tegelikku süüd. Mis meil üle jääb: te kas olete pimedusega löödud või ei jätku teil mehisust hävitada meid kuritegude eest, mille kohta on piisavalt kasvõi kaudseid tõendeid, mille põhjal iga kohus või tribunal võtaks süüasja viivitamatult menetlusse. Jätkem pisiasjad, meie arvel on piisavalt tõsisemaid kuritegusid. Miks viidata mingitele „Protokollidele“, kui

on olemas „Johannese ilmutused“? Miks tümitada meid Marxi ja Trotski eest, kui jätkuks ka Naatsareti Jeesusest ja Tarsose Paulusest?

Te nimetate meid ässitajateks, moonutajateks, agitaatoriteks ja terroristideks. Teil on õigus, sügav kummardus teile selle „avastuse“ puhul. Samas on tühiste eranditega võimalik tõestada, et me oleme kõigi teie revolutsioonide algpõhjus. Pole kahtlust, et Lutheri protestantlik usupuhastus oli meie kätetöö; päevselgelt olid kõik „kodanlikud“ revolutsioonid meie omad, sest „kodanlus“ oli ju meie. Justkui me ei teaks oma tegelikke eesmärke. Kas te süüdistate meid selles kõiges? Kaugeltki mitte, te nämmutate Esimese maailmasõja ja vene revolutsiooni kallal, mis muuhulgas kahjustasid ka paljusid ebagiosid, mis peaks siililegi selge olema.

• • •

Siiski ei saa neid mässe ja vandenõusid kõrvutada sellega, mille me korraldasime praeguse ajaarvamise algul; mille eesmärgiks oli mingi väheolulise sekti uskumuste pööramine kogu läänemaailma peamiseks religiooniks (ja selle abil ebagoide usundi ja traditsioonide pealesurumise kogu maailmale). Reformatsioon polnud lihtsalt ebahea tagamõttega; selle abiga tegime me oma Toorast kõigi teie usundite nurgakivi. Kaheksateistkümnenda sajandi „vabariiklikud“ revolutsioonid vabastasid meid meie poliitiliste ja sotsiaalsete komplekside iganened ikkest. Meie saime neist otsest kasu, aga üks teilgi oli tulusid. Teie jõuline areng on just nende teene. Aga murrang, mille tõi endaga kaasa kristluse levik Euroopas, oli tõestatavalt meie poolt planeeritud ja teostatud kättemaksuaktsioon paganliku Rooma riigi vastu. Olen hämmelduses sellest, et te jahute mingitest ebagoide vandenõudest, unustades täiesti Rooma riigi ja ühes sellega kogu antiikmaailma hävitamise meie kristluse abil.

Näib uskumatu, et teil pole aimugi teie religiooni päritolust. Teie ajaloolased ei jutusta teile sellest (sest nad pole meie, vaid teie). Te korrutate papagoidena sellest kõnelevaid piiblitõike nende tegelikku sisu mõistmata. Me tegutsesime oma huvides, ja teie usute meie propagandat tähttäheliselt. Kristluse teke pole ajaloosündmuste loogiline käik, vaid meie prohvetite ettekuulutuse täitumine – noh, mõnede teiepoolsete muudatustega. Te ei näe, et nii hävisid teie senine paganlik kultuur ja tsivilisatsioon, mis olid meid pikka aega kimbutanud. Te ei saa aru, et just see paiskas teid tuhandeks aastaks vaimupimedusse. Mis seal ikka: see pakkus teile ju „pääsemist“! Samal ajal õilmitses Rooma impeeriumis ulatuslik Palestiinast lähtuv salajane liikumine, mida kuulutasid meie

agitaatorid, mida rahastasid ebagoidest pankurid ning mis levis meie kirjutiste ning vestluste vahendusel. Rooma purustas Jeruusalemma toore jõuga, kuid veidi hiljem hävis ise tapluseta. Teie seda ei näe, ehkki usuõpetusest pimestamata nutikas koolilaps võiks väita sedasama lihtsalt tolleaegsete sündmuste kronoloogia põhjal. Te jätkate ikka meie vandenõude, maailmasõdade ja revolutsioonide esiletoomisega? Sel juhul pole midagi veidrat selles, et me teie „antisemitismi“ millekski ei pea; vähemalt seni, kuni asi ei lähe innohvriteni.

Pidage silmas, et juba selline korüfee nagu Edward Gibbon püüdis teid selles osas valgustada. Üle kaheksa aasta tagasi kirjutas ta raamatu "Rooma impeeriumi langus ja hukk". Ütleme ilma keerutamata, et ajaloos hästi orienteerudes ei püüdnudki ta näidata kuulsuse ja loominguvõime tipus oleva paganliku impeeriumi hävimist mingite pisiasjade nagu iseenesliku majandusseisaku, motiveerituse kadumise või kõlbelise laostumise tõttu. Elas ta ju ise Briti impeeriumis, kus toimisid samad mõjurid. Ei, vilunud ajaloolane ning paganliku Euroopa austaja Gibbon viitab eksimatult võimsaima antiiktsivilisatsiooni lagunemist ja hävingut põhjustanud tõvele – kristlusele. Õpetusele, mis lähtub Siionist, "jumalasõnale", mis tuli Jeruusalemmast kui katastroofi peapõhjusele. Aga sellega ta piirdubki. Ta suri sada aastat enne nii-öelda "teadusliku antisemitismi" tekkimist. Ta ei käsitlenud muid variante, ehkki nägi, et Euroopasse valguvad vahemeremaadest võõraverelised rahvamassid. Ta ei mõistnud, et kogu see kristlik "pääsemise" legend oligi just selleks tekitatud. Aga faktid on vääramatud. Lubage mul esitada see legend ilma ilukirjanduslike liialduste ja müstifikatsioonideta.

Liigume ajas veidi tagasi. Etendus toimub neljas vaatuses kulminatsiooniga kolmandas. Eesriie kerkib aastal 65 m.a.j. Peaosades: Juudamaa ja Rooma impeerium. Juudamaa oli Vahemere idakaldal asuv kääbusriik, mis viissada aastat varem oli kõigest geograafiline termin. Alatasas sattus see tugevamate naabrite vallutuste, purustamiste ja orjuseküüditamiste ohvriks. Tolleaegne justkui iseseisev Juuda oli sisemise ebakindluse tõttu kodusõja äärel. Rooma ei olnud veel maailmariik, kuid sai selleks peagi. Koos naabruses asuva Kreekaga olid nad tähtsaimateks sõjalisteks jõududeks ning peamisteks kultuurikeskusteks.

Rooma ja Juuda kontaktid algasid sestpeale, kui muude tähtsamate asjade tõttu Damaskuses viibinud Rooma kindral Pompeius kutsuti kahe Juudamaa kuningaks pretendeeriva venna omavahelise tüli lahendajaks. Vilunud sõjamehe

otsekohesusega saatis ta ühe neist pagendusse ja määras teise peapreestriks, likvideerides kuninga staatuse üleüldse ning tehes sellega Juudast Rooma sõltlase. Äravalitud rahvas loomulikult ärritus, ning kohalikke tavaid järgida püüdev Rooma taastas kuningastaatuse, määrate selleks idumealase Heroodese. (Siin ongi põhjus, miks ebagoidest ajaloolased esitavad Herodest pahana). Juuda polnud sellega rahul, aga Rooma arvas, et nad on lihtsalt tänamatud. Kõik see oli vaid eelmäng, et te mõistaksite järgnevat. Juudamaalaste allumatus kasvas avalikuks vastuhakuks, kui Rooma hakkas nende maale tooma oma kultuurielemente: spordivõistlusi, skulptuure, kreeka teatrit ja gladiaatorivõitlusi, mis kohalikele üldsegi ei sobinud. Jehoovat kummardava rahva meelest oli tegu jumalarüvetusega vaatamata sellele, et Rooma võimud väitsid sihtgrupiks olevat vaid nende kohaliku garnisoni. Vastuseis maksukogujatele oli veelgi tugevam. Aga üle kõige tahtsid nad kuningaks isikut oma suguvendade kuninglikust soost. Mässajaid tiivustas igivana legend jumalast määratud päästjast-Messiast, kes vabastab nende rahva võõramaisest ikkest ning teeb Juudast superriigi. Nad ei unistanud, nad ka tegutsesid. Kellegi Galilealase Juuda algatatud vastuhakk võttis ähvardavad mõõtmed ja leidis rahva hulgas palju toetajaid. Ristija Johannes tegutses Jordanis. Teda järgis ka teine galilealane - Jeesus Naatsaretist. Kõigil kolmel oli võime pealtnäha süütut jumalasõna jutlustades pöörata rahvahulki mässu teele. Kõik kolm kasutasid ühtsama üleskutset: "Aeg on saabunud!" Kõik kolm nabiti kiiresti kinni ning hukati, mõlemad galilealased ristipoomise teel. Isikuomadusi kõrvale jättes oli Jeesus naatsaretlane kõigest poliitiline agitaator okupandi vastu. Esineb vihjeid, et ta olevat tahtnud saada Juuda kuningaks. Kirjutatakse, et ta põlvnevat Taaveti kuninglikust soost, ehkki isapoolne pärilusliin on segasevõitu. Needsamad kirjamehed püüavad ka jätta muljet, et tema tegelik isa polnudki Joosep, vaid Jehoova ise.

Siiski tundub, et Jeesus mõistis ka ise oma poliitilise agitatsiooni mõttetust ning suunas oraatoritalendi ja populaarsuse hoopis muile radadele. Ta hakkas kuulutama populismi, sotsialismi ja patsifismi algelisi vorme. Selle muutuse tulemiks olid vihkamine rikkurite ja pappide poolt ning järgijate ringi piirnemine orjade ja vaeste proletaarlastega. Pärast tema surma hakkasid jüngrid moodustama kommunistlikke vennaskondi. Mäejutlus, mis koondas endas tema õpetuse tuuma, sai nende elujuhiseks. See oli filosoofia, mis ülistas kuulekust, alandlikkust ja allumist. See lohutas kannatajaid ning töötas neile ülendust teises ilmas. Niigi võitlusvõimetud inimesed õppisid mitte astuma vägivalla vastu. Töötegemise kasulikkust kuulutati neile, kellele koidust

loojanguni rügamine tõi vaid vaesust. Heidikutele, paljaksröövituile, vaestele, alandatutele ja solvatuile lubati hüvesid teises ilmas. Rikastele, ambitsioonikatele, võimutsejatele ja jumalasalgajatele polevat taevas kohta.

• • •

Jeesuse tolleaegsed järgijad moodustasid vaid ühe tillukese sekti paljude teiste seas. Juudama, sarnaselt kaasaegsele Ameerikale, oli kõikvõimalike kummaliste sektikeste viljakas kasvulava. Neid kutsuti ebioniitideks - kaltsakproletaarlasteks, kel pole kaotada midagi peale oma ahelate. Neil polnud mõtteski näha oma usundis uut religiooni. Nad olid juudid ja jäid nendeks. Nende õpetus oli mingi segu sotsiaalfilosoofiast, käitumiskultuurist ja eluviisijuhistest. Praegusaegsete kristlaste küsimusele, miks Jeesuse õpetust ei võtnud omaks kõik juudid, võin vastata vaid üht: pika aja kestel polnudki kristlaste seas teisi. Küsimus sellest, miks kõik juudid ei hakanud kristlasteks, on sama totter, kui küsimus, miks kõik ameeriklased ei hakanud baptistideks. Rahuajal poleks too heidikute vennaskond ärganud mingit tähelepanu. Võitlejaid polnud neist niikuinii. Aga sõjaseisukorras maa jaoks muutus nende uskmatust, illusioone, probleemidetust ja alistumist kuulutav usund ohtlikuks. See ähvardas kahjustada alistajate vastu võitleva rahva võitlusvaimu. Kogu see "rahutoojate" õnnistamine, teise põse ettekeeramine, vägivallale mittevastamine ja vaenlase armastamine näis pöörduvat oma rahva tahte pärssimiseks ja vastase edu tagamiseks. Kõike seda arvestades pole midagi imestada, et kohalik võim asus ebioniite tega kiusama. Koosviibimised aeti laiali, juhid vangistati ja õpetus keelustati. Tundus, et sekt on määratud hukule, kuid eesriie kerkib kolmandaks vaatuseks ning sündmuste areng võtab hoopis uue suuna.

• • •

Võimalik, et kõige tulisem sektantide jälitaja oli telgimeister Saulus Tarsosest. Kreekalikus kultuuriruumis üleskasvanuna põlgas ta kristlaste elukaugust. Teda kui patriootlikku juuti hirmutas selle sekti mõju rahva eneseteadvusele. Keeleoskajana ja harituna sobis ta hästi vahemeremaadesse laialipillatud juudikogukondade korralekutsujaks patsifismi levitava sekti vastu. Jeruusalemma ladvik tegi temast ebioniitide jälitajate pealiku. Teel Damaskusesse üht järjekodset sektantide rühma vahistama tekkis tal hoopis uuelaadne idee. Pühade evangeeliumite hämuseid tekste meenutades taipas ta, et tillukese Juuda sõjaline vastuhakk Rooma maailmimpeeriumile on

mõttetu, aga tema poolt jälitatud sekti patsifistlik ideoloogia võib oskusliku käsitlemise korral saada hukatuslikuks mitte Juudamaale, vaid hoopis Rooma riigile. Eraklikkus, patsifism, vägivaldsusetus ja vaenlasearmastus olid ohtlikud omal maal, vaenlaste leeris levitamise puhul purustaks see nende moraali ja keeraks asjad meie kasuks. Tänapäevast keelekasutust tarvitades oli Paulus-Saulus esimene, kes tabas ära vaenlase tagalas levitatava propaganda tähtsuse. Kõigi sõprade ja ka tagakiusatavate suureks üllatuseks teadustas Damaskusesse saabunud Saulus oma pöördumist kristlaste usku ning palus luba vennaskonnaga liitumiseks. Jeruusalemma jõudes esitas ta Sünedrionile oma uue projekti. Pärast pikki kaalutlemisi ja arutlusi tunnistati uus strateegia kõlblikuks. Ainsana väljendasid usaldamatust ümbersündinud Sauluse vastu Jeruusalemma ebioniidid, keda ärritas lahtiütlemine judaistlikest tavadest ja õpetuse levitamine paganate seas. Nad kartsid, et goide liitumine sektiga toob juurde kahtlast elementi ja nõrgestab seda. Saulusel õnnestus nad ümber veenda. Sedaviisi saigi kristlaste tagakiusajast Saulusest apostel Paulus. Nii pandi algus paganliku Euroopa vallutamisele võõra idamaise religiooni abil. Pauluse õnnetuseks töötas uus usund liigagi hästi. Goide jaoks kohendatud evangeelium kogus uusi järgijaid kiiremini, kui ta oli eeldanud. Tema esmane siht oli vaid kaitseiseloomuline. Ta oli kaugel mõttest ristiusustada kogu maailm. Ta tahtis moraalselt nõrgestada peamiselt vaenlase sõjaväge. Kui Rooma oleks oma garnisonid Palestiinast välja viinud, olnuks eesmärk saavutatud. Aga kõik Rooma impeeriumi orjad, alandatud, vigased ja nälgivad lihttöölised leidsid Pauluse poolt kohendatud evangeeliumis kauaoodatud lohutust, nagu varem vaesed juudid. Tulemuseks oli, et Rooma võimud taipasid, mis toimub. Kõikjalt hakkasid saabuma teated garnisonide allumatusel. Oodatud rahunemise asemel saabus sõda. Rooma vallutas Jeruusalemma. Maailma võimsaimal armeel kulus selleks küll neli aastat, aga patupesa hävitati seitsmekümnendal aastal. Vähemalt Rooma arvas, et asi on tehtud. Tolleagsete ajalookirjutajate arvates pole mingit kahtlust Rooma eesmärkides. Nad jutustavad, et Nero saatis kindral Vespasianuse ja tema poja Tituse teele käsuga koristada maamunalt Jeruusalemm ning hävitada kristluse kolded. Rooma käsitles kristlust vägivaldse judaismina, mis põhimõtteliselt ongi tõsi. Nero suutis ellu viia vaid poole kavatsust. Palestiina muudeti kaheks tuhandeks aastaks varemeiks, aga judeokristlust ei suudetud hävitada. Otse vastupidi: pärast Jeruusalemma langemist käivitub Pauluse plaan täitel pööretel. Ta tahtis Roomat vaid hirmutada sarnaselt egiptlasi katkuga nakatanud Moosesele. Tegutses ettevaatlikult, et mitte ärritada võimsat vaenlast.

Evangeeliumiga vehkides püüdis vältida konflikti. Aga pärast Jeruusalemma langemist polnud tal kaotada enam midagi ja ta viis kõiki kõhklusid kõrvale jättes lahingu vaenlase territooriumile. Eesmärgiks sai hävitada Rooma samal moel, nagu Rooma hävitas Jeruusalemma.

• • •

Kui Pauluse kirjad pole piisavalt veenvad, pöörake tähelepanu tema samaväärsele seltsimehele - apostel Johannesele. Impeeriumi "põranda all" tegutsev ja tihti vangis istuv Paulus oli sunnitud oma jutlustes kasutama mõistukõnet ja hämaraid vihjeid, samas osavõtmatute asiaatide poole pöörduv Johannes võis rääkida otsesõnu. Igatahes on tema paskvill "Johannese ilmutused" otsene tõde, mis räägibki "asjast".

Ta asendab Rooma Baabüloniga ja vihkamisest sülge pritsides kirjeldab seda riiki kui kõigi moraalityte ja degenerantide kasvulava, kui pörgusigitist, kui kõigi "pühade" (kristlaste ja ebagoide) vereimejat, kui kõigi rahvaste kurnajat. Ja et poleks kahtlust, millest jutt, räägib "suurest linnast, kust valitsetakse kõiki kuningaid". Ingel pasundab: "Suur Baabülon on langenud!" Edasi antakse pilt hävitusorgiast. Kauplemine, tootmine, meresõit - kõik on lõppenud. Kunst, muusika, "peigude ja pruutide hääled" - kõik on vaikinud. Tühjus ja pimedus on langenud maale. Vallutajate hobused on põlvini goide veres. "Pühitsegem võitu, oo taevased väed, apostlid ja prohvetid - jumal on kätte maksnud!" Aga hävingu eesmärk? Johannes ei kavatsegi seda varjata. Ta lõpetab oma "jumaliku ilmutuse" nägemusega uuest maailmast - taastatud Jeruusalemmast, sellest tõelisest, samal kohal asuvast - Iisraeli kaheteistkümneme suguharu riigi pealinnast.

Kas oleks keegi veel suutnud selgemini väljendada meie eesmärke, kui Johannes?

Loomulikult ei suuda ükski impeerium sellisele survele igavesti vastu seista. Pauluse, Johannese ning nende järgijate ponnistusi kroonis selline edu, et kahesajandaks aastaks sai kristlusest kõigi Rooma riigi rahvakihtide valdav usund. Paulus oli ettenägelik - distsipliin ja moraal mandusid selleni, et riigi peamine alustala ning kõigi naabrite hirm - Rooma sõjavägi - hakkas barbaritelt lüüa saama. Imperaator Constantinus kuulutas kristluse 326. aastal riigi ametlikuks religiooniks. Hiljem püüdis vaid Julianus asja pöörata, aga oli juba

hilja. Rooma riigi alustalad olid Palestiina vaklade poolt jäädavalt hävitatud. See oli Pauluse täielik triumf.

Kui ma oleksin meie vandenõusid otsiv antisemiit, esitaksin ma fakti, et meie usust sai goide religioon, just sedaviisi.

Marcus Eli Ravage, 1928. a. <http://www.para-web.org/printthread.php?tid=3747&page=14>